

Næst i sin Opfattelse af, at Kommissionen gif for meget ud paa at træffe Foranstaltninger til at sikre Lybørunkanalens vedvarende Bestaanen. Efter hans og ligeledes efter mit Skøn var Kommissionens Opgave kun at stille Forslag om Foranstaltninger til Limfjordstangens Bevarelse, og disse to Ting staa i en absolut uøselig Strid med hinanden. Kommissionen erkender for øvrigt ogsaa, at Kanalen er Limfjordstangens aller værste og mest uovervindelige Fjende. Det er indlysende, at saa længe Kanalen bestaar — deri er jeg enig med Kommissionen — saa længe der altsaa er Forbindelse mellem Vesterhavet og Limfjorden, vil det være økonomisk og forstandig set, umuligt at sikre Limfjordstangen. Det vil være aldeles umuligt at sikre sig mod, at Limfjordstangen bortskæres, og det vil med andre Ord sige, at det vil være umuligt at bevare Høfderne fra at gaa til Grunde. Kunde man det, kunde man ogsaa bevare Limfjordstangen. Det har jo vist sig, at man ganske vist med Høfderne ikke helt og holdent kan forhindre Bortskæring og Bortskylning; den vil altid finde Sted i nogen Grad til Trods for hvilken Slags Høfder som helst, til Trods for hvilken Slags man har, men det kan, naar man intet Hensyn tager til Bekostningen, indskrænktes til et saadant Minimum, at det kan blive nogenlunde ensbetydende med en Bevarelse, for saa vidt man kan bevare Høfderne; men det kan man netop ikke. Det er efter min Formening og vist manges med mig ugørligt at forhindre Havet i at underkæde Høfdernes Hoved, saaledes, at Betonblokkene, hvoraf de bestaar, styrte i Havet. I det hele taget turde det ikke behøve ret meget Bevis, at en Konstruktion, der i en af sine væsentligste Bestanddele er baseret paa Hvirretømmer, der er anbragt dels under og dels over Vandet, er ingenlunde af permanent Karakter, ingenlunde en Foranstaltning, som man kan kalde varig. Det er noget, vi alle vide, at den Tid, et Stykke Hvirretømmer kan vare, naar det ikke bestandig staaer under Vand, er meget begrænset, og selv den Del, der staaer under Vandet, vil det ikke være muligt i Længden at beskytte mod Paavirkning af Pæleorme, Pælekrebs o. s. v. Det er altsaa for mig absolut givet, at en Bevarelse af Høfderne, selv om man anvendte nok saa store Beløb derpaa, er ugørlig, og store Beløb er det jo, idet det som sagt er over 8 Milioner Kroner, som Kommissionens Forslag gaar ud paa, der skulde anvendes i det hele, og jeg tror, at det, der hidtil er udført, maa betragtes som et mere eller mindre mislykket Forsøg, som vil gaa til

Grunde, hvis ikke Planen i sin Helhed gennemføres, og gennemføres den i sin Helhed, vil man ganske vist kunne opretholde Beskyttelsen i en længere Mærætte, end hvis man allerede standser nu, men med en Bekostning, som er meget større, end det forekommer mig at være forsvareligt med Hensyn til de Fordele, der opnaas. Bekostningen er jo nemlig Renten af 8 Mill. Kr. + 80,000 Kr. aarlig, i det allermindste; — det er nemlig det Beløb, Kommissionen anslaaer Vedligeholdelsesarbejderne til aarlig, efter at det hele er fuldført. — Det vil altsaa blive allermindst i Rentetab og Vedligeholdelsesudgifter 400,000 Kr. aarlig til evig Tid. Kunde det saa naas, at man kunde bevare Høfderne med den Vedligeholdelsessum, vilde jeg sige, det kunde være et Spørgsmaal til Overvejelse, om det var rigtigt at gaa ind paa det. Men derom er jeg overbevist, at det kan man ikke af de Grunde, jeg allerede har nævnt. Jeg har atter haft Betænkningen fremme og har i den sidste Tid læst den igennem, efter at jeg i Sommer har afslagt et Besøg paa Høfderne, og der faaet min Tanke bekræftet, — jeg var der nemlig ogsaa for tre Aar siden, — at man kan ikke ved Høfder beskytte Kysten absolut og jeg er forbausset over, at Kommissionen ikke har valgt en anden Vej, en Vej, som efter Kommissionens egne Udtalelser laa svimlende nær. Kommissionen udtaler nemlig et Steds i sin Betænkning, ja det maa maafte være mig tilladt at citere ordret de Par Linier, jeg sigter til. Den siger: „Man ved af sikre historiske Erfaringer, at Forbindelse mellem Vesterhavet og Limfjorden oftere har været til Stede, men ligesaa ofte i lange Perioder har været lukket, og der er mellem alle saghyndige næppe nogen Meningsforstel om, at den nuværende Forbindelse mellem Limfjorden og Havet, overladt til sig selv, ogsaa om længere eller kortere Tid vil blive afbrudt.“ Hvis jeg har Næst i min Opfattelse, at Kommissionen i sin Tid havde det Mandat at stille Forslag om at sikre Limfjordstangen, uanset Kanal eller Ikke-Kanal, saa forekommer det mig, at det ligger saa svimlende nær, at blive ved den Tanke, Kommissionen der udtaler, at over-

Rettelser.

Sp. 173, Lin. 29 f. n.: „2 Mils“, læs: „ $\frac{1}{2}$ Mils“.
— 180, — 14 f. n.: „ikke“, læs: „ganske“.